

Д. М. Корнієнко

СЛУЖБОВО-БОЙОВА ДІЯЛЬНІСТЬ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ ЯК ОБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ

Актуалізовано питання дослідження адміністративно-правових засад державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку. Розкрито вузьке і широке тлумачення механізмів державного управління. Надано визначення правового механізму державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку.

Ключові слова: адміністративно-правові засади, сили охорони правопорядку, службово-бойова діяльність, державне регулювання.

Постановка проблеми. Сьогодні у світі дедалі частіше виникають кризові події. Зміни соціально-економічної політики країн Європи спричиняють невдоволення громадян, яке виявляється у страйках, заворушеннях, безладдях. Поява терористичних загроз як у країнах Європи, так і Азії вимагає більшої уваги секторів безпеки держав до терористичних загроз сучасного суспільства.

Аналіз стану українського суспільства свідчить про те, що рівень життя громадян України за останні роки значно погіршився (відбувається поширення бідності та злиденності серед населення, спостерігаються значна майнова диференціація, зменшення середнього класу, перевищення в рази рівня смертності над рівнем народжування, відтік трудових кадрів тощо) і складають реальну загрозу національній безпеці. Крім того, збройне протистояння на сході держави триває і призводить до постійних втрат як мирного населення, так і сил безпеки і оборони.

Отже, складна оперативна обстановка, що склалася наразі в Україні й у світі, зумовлює появу численних кризових ситуацій. За таких умов сили охорони правопорядку повинні своєчасно реагувати на кризові події. Наразі сучасний стан реформування військових формувань та правоохоронних органів спеціального призначення в Україні поки що не сприяє ефективному виконанню службово-бойових завдань із забезпечення національної безпеки України.

Теорія службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку України є досить молодою наукою, тому в ній ще не на достатньому рівні опрацьовано основоположні категорії. Варто зазначити, що на цей час неповно проведено дослідження щодо вивчення адміністративно-правових засад державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку. Таке становище дуже ускладнює розвиток теорії службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку і правильне розуміння чинних нормативно-правових документів, негативно впливає на виконання службово-бойових завдань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемними питаннями нормативно-правового забезпечення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку займалися С. О. Кузніченко, О. В. Гуляк, А. В. Жбанчик, О. Г. Комісаров, О. В. Кривенко, О. В. Плетньов, М. Б. Саакян, С. А. Яровий та інші вчені. Питання державного регулювання діяльністю сектора безпеки порушувалися у працях Ю. П. Бабкова, О. М. Бандурки, С. В. Белая, О. Г. Бондаренка, М. М. Орлова, О. О. Труша. Однак питанням вивчення адміністративно-правових засад державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку не приділено достатньої уваги.

Метою статті є дослідження основоположних адміністративно-правових

засад державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку для визначення відповідних шляхів удосконалення.

Виклад основного матеріалу. За загальновизнаним міркуванням серед науковців сектора безпеки і оборони держави [1–5], службово-бойова діяльність сил охорони правопорядку є видом правоохоронної діяльності, яка притаманна військовим формуванням і правоохоронним органам спеціального призначення сектора безпеки і оборони держави і реалізується шляхом виконання правоохоронних завдань переважно через службову діяльність правоохоронними методами, а у разі загострення обстановки – також військовими, тобто бойовими методами.

Аналізуючи останні наукові дослідження [1, 2, 3], можна дійти висновку, що основними силами охорони правопорядку є: військові частини та з'єднання Національної гвардії України; органи і підрозділи Національної поліції України; органи і підрозділи Служби безпеки України; органи і підрозділи Державної прикордонної служби України та підрозділи військової служби правопорядку Збройних Сил України.

Крім того в умовах ведення бойових дій та запровадження надзвичайного або воєнного стану до сил охорони правопорядку можливо віднести: підрозділи Управління державної охорони України; підрозділи Державної пенітенціарної служби України; підрозділи Державної служби України з надзвичайних ситуацій; військові частини і з'єднання Збройних Сил України під час участі в антитерористичній операції, ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій та проведенні стабілізаційних дій.

Наразі в Україні склалася ситуація, що теорія службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку потребує нового розвитку в умовах новітніх загроз сьогодення. Питання адміністративно-правового забезпечення виходять на передній план і невід'ємно супроводжують стратегічні й тактичні засади застосування сил охорони правопорядку.

Основою адміністративно-правового регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку складають закони та підзаконні нормативно-правові акти. Підзаконні акти доповнюють закони і конкретизують їх положення. За

загальноприйнятим визначенням нормативно-правовий акт – це загальнообов'язкове офіційне рішення спеціально уповноваженого суб'єкта, прийняте у певному порядку, яке встановлює нові правові норми, змінює або скасовує вже наявні. Нормативно-правові акти є одним із основних джерел права сучасної держави, переважною формою правового регулювання суспільних відносин, вони утворюють струнку систему, яка ґрунтується на їх юридичній силі, що є основою нормативно-правового забезпечення.

Аналізуючи діяльність сил охорони правопорядку, можна побудувати таку ієрархічну систему нормативно-правових актів за їхньою юридичною силою: Конституція України; міжнародні нормативно-правові акти, ратифіковані Україною; конституційні закони України; кодекси і закони України; постанови Верховної Ради України; укази і розпорядження Президента України; постанови Кабінету Міністрів України; надвідомчі міжгалузеві нормативні акти, відомчі та міжвідомчі нормативні акти; нормативні акти місцевих державних адміністрацій; нормативні акти органів місцевого самоврядування. Окремо в цій системі є нормативні акти спеціальних органів управління, які створюються у разі необхідності в особливих умовах, а саме комісії з надзвичайних ситуацій, оперативні штаби тощо.

Адміністративно-правове регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку реалізується за допомогою механізмів права. Поняття “механізм” широко застосовується, насамперед, у технічних науках, звідки воно походить, але наразі у багатьох суспільствознавчих науках поняття механізму постійно використовується як науковцями, так і практиками. Не винятком є й адміністративне право.

За загальноприйнятим визначенням у технічній сфері під механізмом розуміють внутрішню будову машини, приладу, апарата, який приводить їх у дію і призначений для передавання руху та перетворення енергії. Невід'ємною частиною процесу управління є безпосередній вплив суб'єкта управління на об'єкт управління з метою отримання бажаного результату. Тобто використання поняття механізму з позиції техніки задовольняє умови як управління в цілому, так і адміністративного права зокрема, оскільки

передавання руху та перетворення енергії характеризують взаємозв'язок суб'єкта та об'єкта управління. У гуманітарних сферах під механізмами розуміють використання певних засобів за допомогою вибраних методів для вирішення встановлених завдань. Зрозуміло, що таке визначення більш прийнятне для використання в адміністративному праві.

Стосовно розгляду службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку як об'єкта державного регулювання зазначимо, що у сучасному суспільстві механізми державного управління відіграють основну роль у державній політиці щодо державного регулювання складових сектора безпеки і оборони. В адміністративному праві цим механізмам належить особливо важливе місце.

Наразі науковцями надана значна кількість варіантів визначення поняття механізмів державного управління. Проведений аналіз методологічних засад функціонування та розвитку механізмів державного управління в сучасному суспільстві [6–10] засвідчив, що можливо виокремити дві групи визначень поняття “механізм державного управління” (широке та вузьке трактування).

Широке трактування механізму державного управління: це складна система державних органів, організованих для виконання завдань державного управління. Надалі розглянемо основні державні органи, що здійснюють регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку.

Президент України є основоположною державною інституцією, що здійснює державне регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку. За Конституцією України Президент є главою держави і виступає від її імені. Він є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції, прав і свобод людини і громадянина. Президент забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави [11].

Установча форма діяльності Президента щодо забезпечення діяльності сектора безпеки і оборони складається з кількох проваджень, які розрізняються за предметом, складом суб'єктів і за строками здійснення відповідних процедур, а саме: щодо призначення членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади, Генерального прокурора України, щодо призначення вищого командування Збройних

Сил України; щодо створення судів тощо.

Важливе місце у діяльності Президента займає функція координації сектора безпеки і оборони, що здійснюється через Раду національної безпеки і оборони України. Рада національної безпеки і оборони України відповідно до Конституції України є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президенті України. Стаття 3 Закону [12] зазначає функції Ради національної безпеки і оборони України, якими є: внесення пропозицій Президенті України щодо реалізації засад внутрішньої і зовнішньої політики у сфері національної безпеки і оборони; координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони у мирний час; координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони в умовах воєнного або надзвичайного стану та при виникненні кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці України.

Органи виконавчої влади держави безпосередньо здійснюють державне регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку. Вони складають єдину цілісну систему, покликану здійснювати виконавчу і розпорядчу діяльність держави. Ця система будується виходячи з необхідності забезпечити повсякденне всебічне керівництво господарською, соціально-культурною та адміністративно-політичною сферами у масштабі всієї країни. Органи, що входять до неї, перебувають у певних взаємовідносинах, а їхня діяльність, загалом, у різних галузях і сферах скеровується і координується з єдиного центру.

Кабінет Міністрів України є вищим органом виконавчої влади України. Кабінет Міністрів підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України. Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією і законами України, актами Президента України, іншими нормативно-правовими актами відповідно до ієрархії законодавства України. Кабінет Міністрів України у межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання, організовує і контролює їх виконання [13].

Систему центральних органів виконавчої влади складають міністерства України та інші центральні органи виконавчої влади.

Міністерства забезпечують формування і реалізують державну політику в одній чи кількох сферах, інші центральні органи виконавчої влади виконують окремі функції з реалізації державної політики. Повноваження міністерств, інших центральних органів виконавчої влади поширюються на всю територію держави. Міністерства та інші центральні органи виконавчої влади діють за принципом єдиноначальності.

Основними міністерствами сектора безпеки і оборони, що здійснюють державне регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку, є Міністерство внутрішніх справ, а також Міністерство оборони.

Міністерство внутрішніх справ України (МВС) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. МВС є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах: забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку, а також надання поліцейських послуг; захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні; цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації надзвичайних ситуацій, рятувальної справи, гасіння пожеж, пожежної та техногенної безпеки, діяльності аварійно-рятувальних служб, а також гідрометеорологічної діяльності; міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів [14].

Міністерство оборони України (Міноборони) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Міноборони є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує формування і реалізує державну політику з питань національної безпеки у воєнній сфері, сферах оборони і військового будівництва у мирний час та особливий період. Основними завданнями Міноборони є забезпечення

формування і реалізація державної політики з питань національної безпеки у воєнній сфері, сферах оборони і військового будівництва у мирний час та особливий період щодо: організації в силах оборони заходів оборонного планування; визначення засад воєнної, військової кадрової та військово-технічної політики у сфері оборони; здійснення військово-політичного та адміністративного керівництва Збройними Силами; здійснення в установленому порядку координації діяльності державних органів та органів місцевого самоврядування щодо підготовки держави до оборони; забезпечення в межах повноважень, передбачених законом, реалізації державної політики з оборонних питань, що пов'язані з використанням повітряного простору України та захистом суверенітету держави; координація діяльності Держспецтрансслужби для забезпечення стійкого функціонування транспорту в мирний час та в особливий період [15].

Центральні органи виконавчої влади утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції. Діяльність центральних органів виконавчої влади спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідних міністрів згідно із законодавством. Основними завданнями центральних органів виконавчої влади є: надання адміністративних послуг; здійснення державного нагляду (контролю); управління об'єктами державної власності; внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують і координують їх діяльність; виконання інших завдань, визначених законами України.

Додамо, що Національна гвардія України [16], а саме Головне управління Національної гвардії України [17] на відміну від відповідних головних органів управління Національної поліції України, Державної прикордонної служби України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій, Служби безпеки України не є центральним органом виконавчої влади. Із цієї причини є труднощі у здійсненні частинами та підрозділами службово-бойової діяльності.

Повернемося до розгляду вузького трактування механізму державного управління, у якому зазначено, що механізми державного управління – це сукупність певних

складових частин, які призначені для виконання управлінських рішень.

Найбільш дослідженими серед механізмів права наразі є механізми правового регулювання. Ці механізми найгрунтовніше розкривають сутність державно-управлінських відносин у нормативно-правовому аспекті.

Таким чином, у сфері державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку надалі доречним є розгляд саме механізмів правового регулювання.

Під механізмом правового регулювання сучасна наукова думка розуміє систему взаємозв'язаних юридичних засобів, заходів, інструментів, важелів тощо, які функціонують з метою здійснення правового регулювання. Також механізми правового регулювання ототожнюють зі створенням і функціонуванням єдиної системи правового регулювання.

На думку А. П. Геля, Г. С. Семакова, С. П. Кондракова, “поняття механізму правового регулювання дозволяє систематизувати юридичні засоби правового впливу на суспільні відносини, визначити місце і роль того чи іншого юридичного засобу у правовому житті суспільства” [18, 19].

До елементів механізму правового регулювання вони відносять: “... юридичні норми, нормативно-правові акти, акти офіційного тлумачення, юридичні факти, правовідносини, акти правореалізації, правосвідомість, режим законності та правопорядку, який впроваджується в результаті досягнення цілей правового регулювання” [18, 19]. З нашого погляду, ці твердження є виправданими.

Норми права і принципи права, об'єктивовані у нормативно-правових актах, є основою механізму правового регулювання, оскільки саме зі сформульованих у них правил поведінки починається правовий вплив на соціальні відносини.

Виходячи з тематики дослідження визначення “правовий механізм державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку” доцільно формувати на основі визначень механізмів державного управління у широкому розумінні.

Отже, правовий механізм державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку – це сукупність юридичних заходів, засобів, важелів, стимулів, за допомогою яких органи державної влади

впливають на службово-бойову діяльність сил охорони правопорядку з метою зменшення рівня загроз національній безпеці.

Висновки

На основі викладеного зазначимо таке.

1. Теорія службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку України є досить молодою наукою, тому в ній ще не на достатньому рівні опрацьовано основоположні категорії. Наразі неповно проведено дослідження стосовно вивчення адміністративно-правових засад державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку. Таке становище дуже ускладнює розвиток теорії службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку і правильне розуміння чинних нормативно-правових документів, негативно впливає на виконання службово-бойових завдань.

2. Основу адміністративно-правового регулювання службово-бойової діяльності сил охорони складають закони та підзаконні нормативно-правові акти. Підзаконні акти доповнюють закони, які в оперативному порядку усувають недоліки законодавства. Адміністративно-правове регулювання службово-бойової діяльності сил охорони реалізується за допомогою механізмів права. У сучасному суспільстві механізми державного управління відіграють основну роль у державній політиці щодо державного регулювання складових сектора безпеки і оборони.

3. Проведений аналіз методологічних засад функціонування і розвитку механізмів державного управління в сучасному суспільстві засвідчив, що можливо виокремити дві групи визначень поняття “механізм державного управління” (широке та вузьке трактування). Широке трактування механізму державного управління: це складна система державних органів, організованих для виконання завдань державного управління. У вузькому трактуванні цього поняття зазначено, що механізми державного управління – це сукупність певних складових частин, які призначені для виконання управлінських рішень.

4. Правовий механізм державного регулювання службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку – це сукупність юридичних заходів, засобів, важелів, стимулів, за допомогою яких органи державної влади

впливають на службово-бойову діяльність сил охорони правопорядку з метою зменшення рівня загроз національній безпеці.

Напрямки подальших наукових розвідок будуть спрямовані на дослідження адміністративно-правового забезпечення службово-бойової діяльності Національної гвардії України.

Список використаних джерел

1. Кириченко, І. О. Обґрунтування доцільності запровадження наукової спеціальності “Службово-бойова діяльність” / І. О. Кириченко, С. Т. Полторак, О. М. Шмаков // *Честь і закон*. – 2005. – № 3. – С. 3–10.

2. Кузніченко, С. О. Проблемні питання щодо наукового забезпечення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку / С. О. Кузніченко // *Честь і закон*. – 2009. – № 2. – С. 16–19.

3. Шмаков, О. М. Напрямки подальшого розвитку теорії службово-бойової діяльності внутрішніх військ МВС України / О. М. Шмаков // *Честь і закон*. – 2005. – № 2. – С. 3–9.

4. Бацамут, В. М. Поняття оперативної обстановки як відправного елемента службово-бойової діяльності частин внутрішніх військ / В. М. Бацамут, С. В. Белай // *Честь і закон*. – 2006. – № 3. – С. 36–40.

5. Белай, С. В. Організаційно-правові засади взаємодії Національної гвардії України та Служби безпеки України в умовах кризових ситуацій, що загрожують державній безпеці України : монографія / С. В. Белай, В. В. Мацюк. – Харків : НАНГУ, 2017. – 176 с.

6. Белай, С. В. Спеціальні заходи механізмів державної протидії кризовим явищам, що супроводжуються виникненням масових заворушень / С. В. Белай // *Кримський юридичний вісник*. – Сімферополь : КЮІ ОДУВС, 2011. – Вип. 1 (11). – С. 122–128.

7. Белай, С. В. Удосконалення механізмів реагування на кризові ситуації, що загрожують державній безпеці України / С. В. Белай, О. Г. Бондаренко // *Процес модернізації системи державного управління: конституційний, адміністративний та фінансовий аспекти* : колективна моногр. / за заг. ред. А. С. Нестеренко. – Одеса : Гельветика, 2017. – С. 19–33.

8. Дегтяр, А. О. Взаємодія органів

державної влади з громадськістю: теорія та практика державного управління : монографія / А. О. Дегтяр, А. В. Халецький, С. В. Белай. – Донецьк : Донбас, 2012. – 438 с.

9. Белай, С. В. Розроблення комплексного державного механізму протидії кризовим ситуаціям за масовою участю населення / С. В. Белай // *Держава та регіони. Серія : Державне управління*. – 2013. – № 3 (43). – С. 57–61.

10. Белай, С. В. Аналіз нормативно-правового забезпечення протидії кризовим явищам соціального характеру, що супроводжуються масовою активністю громадян / С. В. Белай // *Кримський юридичний вісник*. – Сімферополь : КЮІ ОДУВС, 2011. – Вип. 2 (12). – С. 67–74.

11. Конституція України [Електронний ресурс] : офіц. текст : [прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. із змінами, внесеними Законом України від 21.21.2014 р. : за станом на 10 трав. 2019 р.]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>. – Назва з екрана.

12. Про Раду національної безпеки і оборони України [Електронний ресурс] : Закон України від 05.03.1998 р. № 183/98-ВР : за станом на 10 трав. 2019 р. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/183/98-вр>. – Назва з екрана.

13. Про Кабінет Міністрів України [Електронний ресурс] : Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII : за станом на 10 трав. 2019 р. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18>. – Назва з екрана.

14. Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 р. № 878. – Режим доступу : <https://www.kmu.gov.ua/ua/pras/248608057>. – Назва з екрана.

15. Про затвердження Положення про Міністерство оборони України [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 26 листоп. 2014 р. № 671. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/671-2014-%D0%BF>. – Назва з екрана.

16. Про Національну гвардію України [Електронний ресурс] : Закон України від 13.03.2014 р. № 876-VII. – URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/876-18>. – Назва з екрана.

17. Про затвердження Положення про

головний орган військового управління Національної гвардії України : Указ Президента України від 28.03.2014 р. № 346/2014.

18. Гель, А. П. Судові та правоохоронні органи України : навч. посіб. / А. П. Гель, Г. С. Семаков, С. П. Кондраков. – Київ : МАУП, 2004. – 272 с.

19. Белай, С. В. Державні механізми протидії кризовим явищам соціально-економічного характеру: теорія, методологія, практика : монографія / С. В. Белай. – Харків : НАНГУ, 2015. – 349 с.

Стаття надійшла до редакції 26.06.2019 р.

Д. Н. Корниенко

СЛУЖЕБНО-БОЕВАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ СИЛ ОХРАНЫ ПРАВОПОРЯДКА КАК ОБЪЕКТ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ: АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВЫЕ АСПЕКТЫ

Актуализирован вопрос исследования административно-правовых аспектов государственного регулирования служебно-боевой деятельности сил охраны правопорядка. Раскрыты узкое и широкое трактования механизмов государственного управления. Дано определение правового механизма государственного регулирования служебно-боевой деятельности сил охраны правопорядка.

Ключевые слова: административно-правовые аспекты, силы охраны правопорядка, служебно-боевая деятельность, государственное регулирование.

UDC 342.9

D. M. Korniyenko

SERVICE AND COMBAT ACTIVITY OF LAW ENFORCEMENT FORCES AS AN OBJECT OF THE STATE REGULATION: ADMINISTRATIVE LEGAL FOUNDATIONS

The issues of the study of the administrative and legal foundations of state regulation of service and combat activity of the law enforcement forces have been updated.

The purpose of the article is to study the basic administrative and legal principles of state regulation of the service and combat activity of law enforcement forces to determine the appropriate ways of improvement.

It is established that the theory of service and combat activity of the law enforcement forces in Ukraine is a fairly young science, so its fundamental categories have not been sufficiently worked out. At present, the research of the study of the administrative and legal principles of the state regulation of the service and combat activity of the law enforcement forces is conducted incompletely. This situation is complicated significantly by the development of the theory of service and combat activity of the law enforcement forces and the correct understanding of the current normative legal documents, negatively affecting the performance of service and combat missions.

It is determined that the basis of the administrative-legal regulation of the service and combat activity of the law enforcement forces is the laws and sub-legal acts. Sub-legal acts are supplemented by laws that promptly eliminate shortcomings in legislation. Administrative-legal regulation of service and combat activity of the law enforcement forces is realized through the mechanisms of law. In the modern society, the mechanisms of state governance play a major role in state policy regarding state regulation of the components of the security and defense sector.

The analysis of the methodological principles of functioning and development of the mechanisms of state administration in modern society has determined that it is possible to distinguish two groups of definitions of the notion of the mechanism of state administration (broad and narrow interpretation). A broad interpretation of the mechanism of public administration is a complex system of state bodies organized for the fulfillment of the tasks of state administration. Narrow interpretation of the mechanism of public

administration notes that the mechanisms of state administration is a set of certain components that are intended to perform management decisions.

The definition of the legal mechanism of state regulation of service and combat activity of the law enforcement forces is a set of legal measures, means, levers, incentives through which the state authorities influence the military-fighting activities of the law enforcement forces in order to reduce the level of threats to national security.

The directions of further scientific research will be directed to the study of the administrative and legal support of the service and combat activity of the National Guard of Ukraine.

Keywords: *administrative-legal principles, law enforcement forces, service and combat activity, state regulation.*

Корнієнко Дмитро Миколайович – кандидат юридичних наук, начальник Київського факультету Національної академії Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0003-2481-1679>